

SÕJAHÜÜD

ÜLESTÕUSMISPÜHADE NUMBER

APRILL 1939

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30-2.
(Telef. 419-68.)

Regiooni juhi ringvaade.

MÖÖDUNUD KUU oli meie Päästearmees õnnistusrikas. Kuu algas palvepäevaga, ja oli nagu tunda, et see oli tõesti alaladud palvega. Koosolekud kõikjal olid õnnistatud. Eriti võib seda ütelda koosolekuist milliseid pidas kol-leitn. Mohell kõikides korpusetes. Nägime neis palju hingi armutroomi ümber, kuid oleme kindlad, et see vägev Vaimu mõju, mis tundus koosolekuil, ei ulatanud vaid nendeni.

KOMANDÖR JA PROUA BOWER on ka külastanud meid, kui neid ridu loetakse, aga seda kirjutades, ei tea veel lähemalt midagi ütelda külastägist. Teame vaid, et Jumal õnnistab iga kohtlast üritust, mis tehakse tema riigi kasuks ja hingede päästmiseks. Komandöril on pidanud koosolekuid mõnes kohas Soomes. Eriti nimetamisväärilised olid naisotsiaaltöö juubeli aasta-koosolekud ja noorsoopäev Helsingis.

RÖÖMUSTAV NÄHE meie koosolekuil on ka olnud, et oleme näinud palju uusi külastajaid. Kapten Nurmela Rakveres ütles, et poold näod kol-leitn. Mohelli koosolekutel olid temale täiesti tundmatud ja ka teistes korpusetes oleme rõõmustanud, nähes uusi külastajaid. Kuigi igaüks on tervatud meie koosolekuile ja meie rõõmustame nende üle, kes tulevad, et palve väime meiega osa võtta koosolekuist, ei ole meie siht, saada ainult järjekorralisi kuulajaid, vaid meie tahame kuulutada päästesõnumit neile, kes seni veel elavad võõrana Jumalale. ERILISE RÜNNAKU aprillikuul siht on koduelu süvendamine. Sellega on see siis eriliselt naiste ja koduühingute kuu. Oodatatakse, et koduühingud kasutavad kõiki võimalusi, et koosolekute kaudu ja võimalikult ka teiste abinõudega mõjutada koduelu tervendamiseks. Tähelepanne alati lisanduvat kodude lagunemist ja mõteldes, millises õhkkonnas mitmes kodus tõusev sugupõlv kasvab ja kui üksikõiklasel mõned emad suhtuvad kodustesse kohustustesse, mõistame selle sihi tähtsust. Muidugi peavad aga ka mehed tegema oma osa selleski asjas.

RAHVUSLIK ÜLESKUTSE KORJANDUS jätkub ka veel aprillikuul. Täname igahühte, kes on juba andnud oma annetuse ja loodame, et paljud seda veel tahavad teha. Töö vajadused on väga suured juba nüüd ja väga tarvilik oleks ka laiendada tööd. Abiotsijate arv meie slumioode

Lõpp 4. veerul.

Magavad jüngrid.

Kirjutanud komandör J. Ö g r i m.

„Ja tema tuli tagasi ja leidis neid taas magavat sest nende silmad olid rasked unest, ja nemad ei teadnud mitte, mis nemad Temale pidid vastama.“ Mark. 14:40.

ÄRKAMINE, ärkamine, see on üks praeguseja usklike südame tarvis, mis on tunda ohkamistest ja valvetest. See on ju hea, aga kas ei ole võimalik, et meie mõtted oleks pöördunud natuke kõrvale asja juurest. Võib-olla leidnud midagi, millest meie ise veel ei ole ärganud, ja kui me ainult ärkasime ise, võib-olla tuleks siis ka soovivat ärkamine. Või-olla ei ole, mis ta peaks olema, võib-olla isegi mitte, mis ta kord oli. Ärkamine on oma seisukorra nägemine toob kindlasti järeldusena kaasa seda, mille pärast nüüd palutakse ja ohtatakse nii palju.

Seltses kirja, millest loeme Ilmutuse raamatua teises ja kolmandas peatükis, Johannesele etteõeldud Jeesuselt, on eriliselt õpetlikud ja äratavad selles sunnas. Kohe esimeses kirjas näeme üht kogudust — korpusi, mis tegev, hästi korraldatud, distsiplineeritud, sisemise kooskõlaga. Juhataja võiks küll öelda oma ametivandeale: „Meil Efesuses on ütlemlata hea.“ Aga mis ütles Tema, kes katsub läbi südame ja neerud? Ja, Tema ütles: „Mul on midagi sinu vastu, sest ei sinna oma esimese armastuse oled maha jätnud.“ Seisukord oli muutunud nii tõsiseks, et kui „esimese“ ei kordu, siis Issand tahtis kõrvallada kogu aulise organisatsiooni selle toreda tegevusega ja muu väljaspisidsega. Issand ei otsinud nende välimust, vaid armastust. Siin oli vaja

ÄRKAMIST

usklike hulgas Efesuses, nii et nad näeksid, mida nad kaotanud, oli vaja saada seda tagasi ja siis püüda Issanda valgusekandjatena.

Kuidas on usklike hulkadega ja üksikute isikute selles asjas tänapäeval? Kas sinu kõrvus ei kosta tõsine, aga hell ütles: „Mul on midagi sinu vastu, et sa oled oma esimese armastuse kaotanud.“ Võib-olla oled sa kaotanud ka midagi muud, mida õnnistegija tahaks näha sinu juures. Ärka üles! Tema seisab ukse taga ja koputab.

Igavene elu Issanda juures on ainult usuolu jätkamine, mida elame siin. Sellepärast pannakse ka suurt rõhku sellele, et meie elu siin all oleks kooskõlas järgneva seel üleval. Siinjuures peame seda ka ise mõistma ja ütlima sellele jah ning aamen.

Nimilikud „mõtted“ võivad olla täiesti vastased tõdedele. On niivõrd mõeldud kui ka väljendatud, et nii kanna kui elame maailmas, meie ei või olla kõlblikud taevale, sest meie ihu on määratud kõige asjadega meie ümber. Aga Jeesus ütles selle vastu, et see, mis teeb inimese kõlvatiks, tuleb inimese seestpoolt, nimelt südamest. (Matt. 15:19, 20.) Kirjas on räägitud nii mitu korda selgete sõnadega südame puhastusest, ja Paulus räägib selle tagajärjel, et inimese ihu muutub Jumala templiks. Jumala puhastav jõud on sarnane, et selle läbi hoitakse ihu, hing ja vaim laimatuks kunni Issanda tulemiseni. (Vaata 1. Tess. 5:23, 24.)

Mis pühas kirjas on räägitud, täitub meis sel määral kui me paneme seda tähele ja võtame vastu ususi. Sellepärast on siin vaja ärkamist. On nimelt võimalik, et usklik seisab selle sõna harilikku mõtte juures ihu, hinge ja vaimu pühituse ees just samuti kui uskmatu seisab päästmise küsimuse ees: mõistamatult, üksikõiksel või vastu pannes. Kuidas sul läheb,

ON HÄSTI TEADA

sinul enesel ja võib-olla tähelepanijail su ümber: puhastuseta ei ole võitu, vaid ainult pettumused ja rahulolematust. Väga kurb, aga kõik läks just nagu võis oodata — uskmatusel ja usalduse puudusel järgnes uni.

Kui nüüd Issanda sõna tunnistab, et ei midagi, mis ei ole puhas, ei pääse taevasesse koju, mida sa võid siis oodata, kui sa pole uskunud kõnet puhastest ja pole isegi kuulnud selle sõnumit? Ma mõelen, et armastuse apostel tundis seda, geldes: „Ja nüüd, lapsused, jääge Tema sisse, et kui Ta ilmutab, meil võiks julgus olla, et meie mitte Temast ei saa häbitatud Tema tulemises.“ (1. Joh. 2:28.) See käib Tema kohta, kes puhastab patust, ja apostel tuletab meelde täiesti tõsiselt

KIBEDAT VÕIMALUST

saada häbitatud Tema tulemises, kui nimelt meie ei ole olnud valvel. See on äratusõna jumalarahvale. Oh, ootavalt hulka valgeis rüdeis tervatatakse kord Issanda tulemisel.

„Kui teie minu sõna sisse jääte, siis olete teie tõesti minu jüngrid: ja saate tõtt tunda, tõe peab teid vabaks tegema.“ Joh. 8:31-32. Nii ütles Jeesus, ja Tema sõnad ei ole mitte ainult märkimed, vaid nad on õpetused. Need sõnad ei tõestu mitte spekulatsioonil, vaid usu teel. Sellel teel läheb kõnnak Issandaga Tema aias. Nii omatakse õiguse sisse minna väravast ja süüa elupuu viljast. (Vaata ilm. 22:14.) Nii selletatakse valgete riiete omandamist, mis on „pühade õigus“. (Vaata Ilm. 19:8.)

Arka üles unest ja mitmeaastasest üksikõiksusest, mis arenenud mitmesugusteks kalduvusteks, ja tõsta oma valvav pilk Temale, kes tuli Isa juurest täis armu ja tõtt, et päästa täielikult neid, kes Tema läbi tulevad Jumala juurde!

(Algus 1. veerul.)

juures on tähelepanudalt kasvanud viimaste kuude jooksul, ja peale nende leiavad slumioode alati uusi abitarvitajaid oma külastamistel rahva juures.

OLEN TÄESTI ÜHEMEELNE härraga, kes mulle hiljuti ütles, et meie ei pea mitte jääma ainult slumitöö juurde, vaid peaksime algama tegevust ka teistel sotsiaalaladel. Selle vajadust mõnavad mitmed, aga kes tahab ajada meid tõestada seda? Kuigi meie rahvusvahelise peakorteri toetusega oleme võinud tegutseda siin väikesel, on üks Päästearmees juhtivad printsipi, et töö igal maal peab iseenast üllalpidama, ja seni, kui meie seda ei või, on väljavalatud laiendamiseks väikesed.

KÕIGE SOTSIAALTÖÖ ALUS Päästearmees on aga meie võimalik töö. Sotsiaaltöö hävitab vaid patu vilja, aga võimalik töö hävitab selle juured. Selle töö läbi saame meie ka tööjõude, kes on valmis ennastalgavalt töötama teiste kasuks. Selle töö mõju ühiskonnas on laialt tuntud ja tunnustatud kõikjal, kus Päästearmees töö on tuntud.

SOOMES on Päästearmees 50 aasta juubeli puhul ka korraldatud eriline rahakorjandus töö heaks. Keegi proua, kes varem juba korduvalt toetanud meie tööd seal suuremate summadega ja kes mõõdnud aastal annetas maatuiki kahe väiksema ehitusega on jälle annetanud 100.000 Soome marka, et sinna ehitataks üks suurem ehitus. Mõõdnud aastal annetatud Päästearmeele Soomes viis kinnisvara erilisteks otstarveteks. Kes annetas Eestis, et võiksime saada ühegi sotsiaalselise, milliseid oleks tarvis mõnuseid?

NOORSOOSEKRETÄRI, MAJOR EMERIK OLSONIT, oodatatakse külastama Eestit sellel kuul, aga päevi ei ole veel kindlaks määratud.

KAPTEN BLEES on surma läbi kaotanud oma venna. Võtame osa tema kurbusest.

KODULU SÜVENDAMINE.

TÄITMATA KOHUSTUSED.

Komandörlt. proua AGNES POVLSEN.

„Sa ei andnud vett mu jalgade tarvis. Sa ei andnud mulle suud. Sa ei võidnud mu pead õliga.“

(Luuka 7:36—50).

Mitmete kalliste õpetuste seas, mida pakub meile jutustus Jeesuse viimimisest variseer Siimona kojas, on midagi, mis mulle näib eriti sobivana abikaasadele ja emadele, või kelle hooleks üldiselt jäetud mitmed väikesed teenistused, ja kellel alaliselt oodatakse väikesi ohvreid, lahkust ja heatahtlikkust, mis kõik on tarvilik hea koduse õhkkonna loomisel.

See ei te meile ühelegi kahju, kui vaatleme Jeesuse sõnade valgusel meie oma südameid ja elusid, kas meie teeme proovi läbi või mitte.

„Sa ei andnud vett mu jalgade tarvis.“

See oli Jeesuse vastu, keda võime mõelda Siimona auvõrana, et ta — otse kombevastaselt — jättis oma kohustuse täitmata.

Võrrastele me oleme ehk küllalt tähelepanelikud; ent kuidas on nendega, kes istuvad igapäev meie lauas? Kas neil oleks põhjust tõsta sama kaebust meie vastu?

„Oh, nad hästi, et on ka neid naisi, kes lähevad teise äärmusse. Nad „peevad jalgu“ liiga palju. või mis meile vastavalt oleks kingade harjamine jne. Nad lendavad ja jooksevad hommikust õhtuni, et teenida ja pasidada teisi. Nad panevad oma jõudu ja aega toimetustesse ja töösse, mida iga üksik perekonnaliige võiks ja peaks ise oma eest tegema.“

Vastandina aga on küllalt kodused, kus pereema annab mehele ja lastele tunda, kui palju tüli nad teevad talle. Iga nõop, mida peab õmblema ette, iga söök, mida peab valmistama, iga nõudepesemine ja puhastus, mida peab ette võtma, iga vajalik käesriirutus on talle koormaks, mida, enam-vähem demonstratiivselt toob esile.

Ja selle asemel, et anda emale põhjust nurisemiseks: „Kas ma ikkagi ei saa valmis? Mida sa nüüd veel tahad?“ — vaigistage oma tarbeist ja soovidest ja istutatakse lauda „pesemata jalga-dega“ ja ei nimetata midagi oma ebamugavusest.

Ühel ilusal päeval, võib-olla kui oli juba liiga hilja tehtud vea parandamiseks, leiab ema ja abikaasa kibeda enese etteheitega, et tema — vaatamata kõigele tööle ja vaevale — jätnud hooletusse kõige tähtsamad, lah-

ket hoolekannet oma armsate eest, mis — rohkem kui kõik muud — oleks loonud koduse mugavuse.

„Sa ei andnud mulle suud!“

Siimona kodus ei puudunud ainult väline teenistus, vaid ka vaimu ja käitumise südamlikkust, mida Jeesus loomulikult oleks võinud oodata. Kas see oli põhjendatud Siimona tagasihoidliku iseloomuga või oli see sõltuv variseeride ülemeelsusest vaese naatsarenlase suhtes, keda ta kutsunud endale külla, ma ei tea. Seevastu tean, et mitmetes kodudes puudub südamlikkus nende vahel, kes siiski hindavad teineteist ja on nii ligidalt isekeskis seotud.

„Sa ei võidnud mu pead õliga.“

See kuulus — eriti pidulikel juhusel — tavalistesse rõõmavaldustesse võõra tulekul, et tema pead võiti õliga. See oli ühtlasi austuse ja viisakuse tunnustus külaliste vastuvõtmisel, mida aga ei osutatud Jeesusele Siimona kodus.

„Üks jõudku teise ette austamisega,“ ütles Paulus Rooma 12. Kas meie elame selle juhise järele oma kodudes, või on see nii, et jätame ära viisakust ja apaklikkust meie sõnades ja tegudes, mis oleksid meile täiesti loomulikud võõraste inimeste suhtes?

Kui vanemad püüavad jõuda teineteise ette austamises, siis

„Ma ei suudle kunagi oma lapsi; ma ei või seda; annan neile, mida nad vajavad, ja küll sellest peab jatkuma,“ kuulsin kunagi kedagi ema ütlevat teisele.

„Oh, ma ei tahaks millegi eest maailmas olla ilma mälestuseta mu laste käest mu kaela ümber ja nende õrnadest põskedest mu näo vastas,“ vastas teine vaimustusega.

Mõtlen, et ka lastel on samuti puudus neist mälestusist. Kas nad ei peaks mäletama ema ta maheda häälega, lahke naeratusega, sõbraliku käega, lõbusa meeleiga ja õrnade armastustegudega? Ja kas isa julgus ei saaks kinnitatud sõbralikest sõnast ja naerutusest, kui ta tuleb võib-olla väsinult koju oma töölt?

„Ei ole kedagi, kes annab minu suud,“ ütles võibolla pere-naine. „Ma võiksin ka tarvitada vähe sõbralikkust ja tänuilikkust; kuid ükski ei mõtle sellele; minult võetakse vastu kõik, mida võin pakkuda, ku enesest mõistetavat asja!“

Siiski, õde, anna kõik oma südamesoojust ja õrnust, mida omad! Sa ise muutud selle kaudu rikkamaks, ja kes teab kui suurt ja rikkalikku lõikust kannab kord sinu poolt külvatud armastuste seeme!

„Kui sul on soojad mõtted, armastusõnu jaga sa! Anna palju, tarvita kõik võttest; sest tea, et varsti alla maamulda kantud saad!“

Tühi haud.

Keegi misjonär pidas Põhja-Indias koosolekut basaaril. Kui ta oli lõpetanud seda, tuli üks muhamedlasist ta juurde ja ütles:

„Teie kindlasti tunnistate, et meil on midagi sarnast, mida teie ei oma, ja see on parem kui kõik muu, mis teil on.“ Misjonär naeratas ja rõõmustas selle üle, et ta võinud äratada tema tähelepanu ja kuulsa järele, mis see oleks. Muhamedlane vastas: „Kui meie reimeime Mekasse, leiame seal vähemalt kirstu, aga kui teie reisite Jerusalemma, mis on kristlaste Meka, siis leiata sealt ainult tühja haua.“

Misjonär vastas: „Ja, see ongi just suur vahe. Muhamed on surnud, Muhamed on oma kirstus. Kõik valeusid alustajad on oma haudades. Aga meie Issand Jeesus Kristus, mille kuningriik on kõrgem kõikidest teistest kuningriikidest, ravhastest ja su-guvõsadest, ei ole maetud. Ta on ülestõusnud. Ja kõik meelevald on antud temale, nii taevas kui maailmas. See on meie lootus.“

viisakus enesest, on juba koju armastusest ja heatahtlikkusest.

Sellepärast otsustagem, et me ei taha jälle hooletusse oma pühasi kohustusi kodus; nii vaimus kui tegevuses, ärgem loobugem armastuse põhimõttest, vaid teenigem, armastagem ja austagem Jeesust nende kaudu, kelle hulka Jumal on pannud meid.

Kas päästja või kohtunik?

Keegi nooruk sõitis, kahe hobusega vankri ees, mööda rahvaliidimisrohkete suurlinna tänavat, kui äkki hobused ehmusid, ja neid ei olnud enam võimalik juhtida. Ta tõmbas end krampplikult istme külge, teadmatuses millisel silmapilgul ta peab surema — millele ta ei olnud sugugi valmistunud.

Näilikult oli võimata hoiduda õnnetusest, kui keegi võõras hüppas lõhkuvate hobuste ette ja haaras kinni nende suu juurest, ja riskeerides oma eluga, pidas nend kinni, kui hobused jäid vaikseks. Nooruk hüppas vankrilt ja tänas südamlikult oma heategijat, kes päästnud ta elu.

Pikk aeg pärast seda, sama noormeese seisid kohtupingi juures mingisuguse süü pärast ja temale mõisteti kohut. Enne kui kohtunik teatas ta karistuse, küsis ta, kas süüalasel oleks mingit palvet ühenduses oma karistusega. Selle asemel, et anda otsest vastust, vaatas mees kohtunikule ja ütles: „Isand, kas teie ei mäleta enam juhust selles linnas, kui teie peatasite kaks hirmunud hobust ja päästisite noormehe elu, kes sõitis hobustega?“ — „Ja,“ vastas kohtunik, „ma ei unusta seda juhtumit.“ — „Mina olen see nooruk,“ vastas süüdlane.

„Oh,“ ütles kohtunik, „nüüd ma mäletan teid, aga mis on sellel tegemisel teie süüga ja karistusega?“ — „Härra,“ palus noormeese, „teie päästisite minu elu siis, kas teie ei teeks seda ka nüüd?“

Süüvä vankri valitses terves kohtukojas, mida kohtunik lõpuks katkestas oma häälega: „Vang süüpingil,“ ütles ta, „ma olen siin, et tegutseda õiguse alusel; ja,“ lisas ta tõsiselt, „kui ma päästsin teie elu, olin ma teie päästja; nüüd ma olen teie kohtunik.“

Kas ei juhtu kord nii paljudega, kes lõkkavad edasi oma pääste-päeva? Kristus võib olla täna Päästja, aga hiljem, kui põlatud, Temast saab kohtunik. Lase Teda saada praegu su Päästjaks.

Sõnakuulelik surmani.

Jeesuse elus käivad sõnakuulelikkus ja kannatus käsikäes. Ta õppis sõnakuulelikkust selle läbi, mida Ta kannatas. Rist on Tema kõrgeim sõnakuulelikkus ja sügavaim sõnakuulelikkus. See on saladus. Ja see saladus jutustab sügavast kooskõlast, mis oli täielik sõnakuulija südames, ning see muutus kandejõuks, mis kannab pattukoormat.

See on Kristuse õpetus: „Kandke üksteisele koormat: siis teie täidate Kristuse käsku.“ Teenimise kõige sügavam aste on kannatada kaasa ja kannatada teiste eest. Teeniva armastuse suurim kõrgus on, mitte hoida ennast tagasi raskustest, et kanda teiste koormat tõeses kaastundes ja teiste eest paludes.

Meie võime näha selgesti maailmas, et on inimesi, kes võtavad teiste kannatusi enesele. Ena, kes ootab isapsusega oma pattude rändamat peaga, on võtnud enesele oma lapse pattukoorma. Nooruse päevil tuli ei olnud nii palju kandejõudu. Nüüd on ta võib-olla ihulikult nõrgem, aga vaimulikult on ta kasvanud kaunis tugevaks. Sageli võib leida vanu inimesi, kes välselt ei suuda teha midagi, aga nad on astunud Kristuse kooli ja nende sõnakuulelikkus läheb ikka enam käsikäes kaastunde teiste vastu ning see muutub heatahtlike teiste raskuste ja kurvastuste kandmiseks. Nende suurem eesmärg on kanda, sageli ka nagu lohustada suuri patuseid Lunastaja ristile. Seal peame meie võtma vastu armu. Seal võib omandada jõudu tegevale ja kannatavale sõnakuulelikule.

Meie tänane Sind, meie Issand ja Päästja, et sa kandsid täielikult sõnakuulelikkuses meie pattu ristile. Anna meie hingele rahu Sinu ristist! Anna meie vaimule kannatust ja kandejõudu Sinu armastuse läbi!

„Sellepärast läki nüüd julgusega armu aujärje juurde, et meie halastust saame, ja armu teame sel ajal, kui meie äbi tarvis on.“

Ebr. 4:16.

Sõna ristist ja verest.

Kuidas ometi võib inimene uskuda, „hüüdis keegi maailma inimene suure vihaga, „et võib omandada pattude andestamise Ristilöödu vere läbi? See on ju täielik jõledus!“

„Ja, täielikult, nii nimetab seda Paulus,“ vastas teine.

„Teie naljatate,“ katkestas uskmata teda. „Paulusel ja minul kindlasti ei ole sama arvamist.“

„Ja, luuge ise!“

Ja siis andis usklik sõber talle piibli, näidates 1. Kor. 1:18: „Sest sõna ristist on neile jõledus, kes hukka lähevad, aga neile, keda ära päästetakse, on see Jumala vägi.“

Mees lõpetas kõneluse rohkem löödu, kui ta tahtis seda tunnistada. Sellest hetkest ta hakkas hoolega lugema piiblit, alguse salaja ja hiljem avalikult. Nüüd ei ole sõna ristist talle enam jõleduseks.

TALLE VERI.

Kindral
WILLIAM BOOTH.

MEIE, salvatsioonistid, kiidame alati Jeesuse Kristuse surma ja tunnistame kasut, mis on hooanud sellest inimkonnale. Võib-olla ühtki kirjakoha pole rohkem võõriti mõistetud kui Johannes sõnu: „Jeesuse Kristuse, Jumala Poja veri puhastab meid kõigist pattudest.“ Ja võib-olla ükski laul pole rohkem tuntud meie ridades kui järgmine:

„Üks allik voolab verega nüüd Päästja haavast, Kui tuled, pesed enast ka, saad lahti pattudest.“

Meie austame mitte ainult Jeesuse Kristuse ristilöödu kui midagi, mis sündis 2000 aasta eest ega kannu selle märki oma univormil, vaid meie austame seda usut, et lugemata hulga meie kaastunnet on pestud allikas, mis avati pattule ja ebaõnnestusele, kui Tema suri ristil. Ei, meie läheme veel kaugemale ja võidutseme asjaolu, et Tema valatud veri tõi päästmise meie sidameile, eule ja kodule.

See isiklik päästmise kogemus on meie salvatsioonistide soovist, et õnnistatud, mis toodud meie ristisurma läbi, võiksid levida, kuni Issanda tundmine katab maad, nagu veed katavad meri.

Meie tunneme samuti nagu mees, kes ütles: „Oleksid kõrgeimad künkad minu asukohaks, ja oleks mu hääli nii valli kui viimse kohtupäeva pasun, hüliaksin ma läbi Jehoova piirita riigi allik tõe, et Jeesus valas oma vere kogu inimkonna eest.“

Seda õpetust, mis on üks Päästearme põhitoed, kardana ma, mõistetakse pealiskaudselt ja kergelt ja seepärast levitatakse seda tänapäev puudulikult.

Kristuse verd ei nimetata liig sageli, ja kui, siis vaid kahtlevas vaimus ja tagasihoidlikult. Teised võtavad avaliku seisukoha Kristuse lunastuse õpetuse vastu, seda mitte tunnustades; ja ma arvan, et isegi meie sõdurid ei tunne selgesti Issanda Jeesuse Kristuse vere voo, ja lapselik usaldus tulla puhastavasse jõusse ei ole nii kindel ega jõuline, nagu see peaks olema.

Kas võin avastada selle põhjuse, — mispärast?

Esimene põhjus sellele nõrgale usule on nähtavasti teadmatus või ekslik arusaamine asjast.

Lubage mind teha katsed öelda, millisen näib mulle õige vaade meie Issanda lunastusest ja õnnistusest, mis hooavad välja sellest.

Kui ütleme, et Kristuse veri puhastab pattu, meie ei arva, et tegelik veri, mis Päästja valas ristil, on vastu võetud nende sidameisse, kes usuvad Temasse. See oleks võimatu, nähes, et kallid veri, mis valatud Kolgata mäel umbes 2000 aastat tagasi, on juba ammu imbuunud maapinda või teist lippi. Meie ei mõtle, et Jeesuse Kristuse veri valati meie eest selles mõttes, et Ta kandis meie pattude eest karistust, mida oleksime pidanud kandma ise.

Edasi meie ei õpeta, nagu sageli arvatakse, et Jeesus Kristus oma ohvri risti puul maksis kõik meie võlad, mida peame tasuma igavesel kohtupäeval meie ülesastumise eest. Kui see oleks nõnda, meie oleksime kõik vabad neemiast ja karistusest, kas võtame vastu õnnistust, mis toonud meie Tema kannatamine, või mitte.

Kuid jällegi, meie ei mõtle, et Kristuse surm oleks asetanud meid seisukorda, mis teeks võimatuks neile, kes kord päästetud, ära langeda armust, ja olla igavesti kadunud, vaatamata sellele, mida nad usuvad ja kuidas nad tegevavad. Aga meie mõtleme, et Jeesus Kristus Jumala armu läbi tõi Kolgata mäel maailma pattude eest sellise ohvri, mis võimaldas Jumalale arvustades Tema seadustega ja inimkonna heaolu andestada, pühitseta ja ühendada iga inimest, kes kohtlaselt tuleb Tema juurde kahtsuses, sõnakuulelikkuses ja usus.

Järgmine põhjus, miks paljud inimesed ei usu Kristuse lunastusse, on see, et neil puudub rahuldav kogemus südames õnnistusest, mida asetab sinna lunastus. Nad ei tunne, et nende pattude arv on pestud allises jões. Mis voolab Päästja haavast küljest. Miks on nad selle rahuldava kogemuse? Kas seepärast, et nad on unustatud, ja nii häälnud välja hulgast, kes lunastatud inimese vere läbi? Tõesti mitte, sest Jumala armust, nagu õpetab Piibel, Jeesus Kristus suri igalhe eest, ja nõnda tõi päästmise igaile inimhingele. Aga nad ei saavuta päästmist seepärast, et nad ei taha võtta vastu tingimusi, mille kaudu see on teostatav.

Milline on teie kogemus vere suhtes, minu seltsilised? Kas teie kiite valguses? Kindlasti teie poe tänamatu hulgas. Kelle eest see veri valati asjata. Kas olete hävitanud ebaõnnelad südames ja pesnud patud allises vere? Kui mitte: „Nüüd on õige aeg, nüüd on päästmise päev!“ Kui tahate kahtseda ja uskuda, siis kogete Jumala päästmist.

Jeesus Kristus jätab maha teava ja tuleb lauta, söömesse, kõrvesse elama kannatuses ja põlguses. Jeesus Kristus ahastab Ketsemanes, seisis kohtus Pilatuse ees ja sureb ristil; Jeesus Kristus läheb haavapimedusse, valitseb Isa paremal küljel ja oma Vaimu läbi koputab meie südames ükstele, paldudes sisselaskmist; aga meie ei hooli Tema kutsesest, ei loobu pattust, ei vaja Tema armu ega usu päästmise rõõmuse. Meie ei alanda endid tunnustades Teda inimeste ees, ei salga endid kandes Tema ristil või võideldes Tema eest.

RISTI LÖÖDUD — ÜLES TÕUSNUD.

„Ja kui nad sinna pika jõudsid, mida hüütakse Pealae asemeks, löid nad teda ristil.“

Aga Jeesus ütles: Isa, anna neile andeks, sest nad ei tea mitte, mis nad teevad. Ja nad jagasid tema riided ja heitsid liisku nende pärast.

Ja rahvas seisib seal vaatamas ja ülemadki irvitasid teda nendega ja ütlesid: Muidu on ta aidanud, aidaku tema iseenast, kui ta on Kristus, Jumala äravalitu.

Aga ka sõjamehed naersid teda, läksid tema juurde ja viisid temale äädikat, ja ütlesid: Kui sina oled juutide kuningas, siis ära iseennast!

Aga kui oli juba umbes kuues tund, siis tekkis pimedus üle kogu maa üheksandat tunnist saadik, sest päike läks pimedaks ja templi eesriie kärises keskel lõhki.

Ja Jeesus kisendas suure häälega ning ütles: Isa, sinu kätte annan ma oma vaimu! Ja kui ta seda oli ütelnud, heitis ta hinge.

Aga kui pealik nägi, mis sündis, siis austas ta Jumalat ning ütles: See inimene oli tõesti õige.“ (L u u k. 23:33—47.)

„Kui hingamisepäev oli möödunud ja hakkas koitma nädala esimese päeva hommik tuli Maarja Magdalena ja teine Maarja hauda vaatama.“

Ja vaata, suur maavärise mine sündis. sest Issanda ingel astus taevast alla, tuli ja veretas kivi kõrvale ja istus selle peale.

Ta nägu oli otsegu valge ja tema riided valged kui lumi.

Aga hirmu pärast tema eest värisesid hoidjad ja jäid otsegu surnuks.

Aga ingel hakkas kõnelema ja ütles naistele: Ärge kartke, sest ma tean, et teie otsite Jeesust, kes oli ristil löödud.

Teda ei ole siin, sest ta on üles tõusnud, nõnda kui ta ütles. Tulge siia, vaadake aset, kus ta on maganud ja minge usinasti ütlemata tema jüngeritele, et ta on surnust üles tõusnud.

Ja nad läksid rutusti haa juurest minema kartusega ja suure rõõmuga.“

(M a t t. 28:1—8.)

KAKS HAUDA.

Kindral EVANGELINE BOOTH.

Ülestõusmispühade aeg on elu ja surma, lootuse ja kartuse, julguse ja arguse võitlus inimese pärast. Seal on kaotus; seal on võit! Pilvise horisondi taga on kaks maamärki, mida näevad kõik, kellel on silmad näha ajaloo tähtsaid sündmusi.

Nood maamärgid on hauad. Meie näeme hävinenud tsivilisatsiooni hauda, sest kõik ta suurus ja au oli rajatud sellele maailmale. Meie näeme Kristuse hauda, kes on seesama eile. täna ja igavesti!

Inimesed kogunevad möödunud tsivilisatsiooni haa ümber, sõjakäraa nende kõrvus ja varemetega ning kokkulangemistega silme ees, ja nende süda muutub araks, nagu Päästja enustades. Ettekujutus, piiratud teadmatust tulevast asjast, kaotavad oma reaalsuse kartuste ees, mis näitavad tuleviku hirmuäratavana.

Kes elavad maailmas ilma Jumalata, õpivad kogemustest, et nad elavad ka ilma lootuseta. Kuhu poole nad iial vaatavad, leiavad nad selle hävinemise, millesse nad pannud oma lootuse, kui tarvitatakse traagiliselt valesti Jumalast antud teaduse poolt ilmutatud suureid füüsiliseid jõud, mis mõeldud mitte inimeste hävitamiseks, vaid areneva tõendusena Isa alalistest õnnistustest.

Jumalakartmatu tsivilisatsiooni haud on kui haigutav kuristik. Millised, näilikult hävitamatud asjad, on kadunud selle sügavustesse! Näilikult muutumatud autoriteedid; rikkus, mis näis olevat kindel igas olukorras; elud mille arvatil kindlaks iga võimu ees; vabadus, mis näisid kõikumatud türannia ees; õigused, mida arvatil piiramatuks; seadused, mis nii kindlasti näisid kaitsvat kodakondselt — kõik on kadunud unenäona.

Kui salvatsioonistid, kellele usaldatud arvamata suur eesõigus ja ümber maailma ulatuv vastutus Jumala armuõpetuse kuulutamises igale rahvale, meie ei või vaadata tolele pimedale seisukorrale liiga kergelt ja vaid mõdamines. Aga meie võtame ka osa kõikide Jumala laste lootusest, millise tõttu ainult võime kohkumatult vaadata põhjatusse hauda, millesse heidetu inimeste rumalad üritused elada ilma Jumalata, ja seda kõik vaatamata arusaamisele, et inimsoole nii palju väärtuslikku — hea usk, ankurtus, õigus, lahus, kunst, kirjandus, vabadus — on aegajalt ja tõesti ka meie ajal, kadunud suurde hädasügavusse.

Usuga pöördume surnud tsivilisatsiooni haa juurest elava Kristuse haa juurde. Siia oli tuhandete aastate lootused maetud kurbuse ja kannatuste pimedusse. Kuid pimedus muutus valguseks, ja too valgus paistab meile maailma Valgusena.

Esimese haud peab alaliselt eneses, mida sinna maetud. Teine on tühi kõigest, peale inglite — ja nood igaviku sõnumitööjad, kuulutavad igalhele, kes tahavad kuulutada: „Tema ei ole mitte siin. Ta on ülestõusnud! Jumala armastus kehastatud Ristilöödu ei sure iialgi!“

Parteid ja poliitilised teooriad võivad kokku variseda kahekümne aastasajandi rõhumis ja pingutuste all. Armeed võivad ära võita armeesid. Laevad võivad põhja lasta laevu. Aga Issand Kristus kõige vihkamise eelarvamiste, piinade ja surma võitja, on ikkagi veel oma maailmas. Taevaste taevad ei või takistada Tema ligiolu maailma suurteedel ja jalgradadel; ka põrgu ei suuda hoida Teda ära. Kuhu iial Tema sõnumikandjad lähevad, on Tema alati nendega!

Skeptikud ja modernistid vaatavad küsivalt Kristuse imetegudele ja kahtlevad Tema jumalikkuses. Kuid Tema poolt on üks imetegu, mis vaigistab kõik küsimused ja kaotab iga kahtlust. Ajalugu ei või kirjutada, ilma et see ei sisaldaks Tema ülestõusmist. Kui inimesed, kes olid nii kohmetud ja arad, et nad jätsid oma parima Sõbra Tema hädatunnil, muutusid nii julgeks, et nad ilma mingisuguse kartuseta võisid kannatada avalikke märtrite hirmusid, siis seal oli juhtunud midagi. Nad ei olnud näinud vaid tühja hauda, vaid ka üles tõusnud Kristust. Need, kes tänapäeval näevad tühja hauda ja ülestõusnud Kristust, on kaastõelised Temaga, kellela meie tsivilisatsioon ei saa päästetud tollest teisest hauast.

Võib arvata, et neil päevil, kui varjud muutuvad pikemaks, on meel haaratud mitmesugustest minevikumälestustest. Kui pikad ja rasked on olnud Päästearme üritused Jumala riigi arendamiseks arvamata miljonite südameis ja kodudes, kelle patust päästmiseks ja patu hirmsatest järeldustest vabastamiseks Kristus suri ja tõusis üles surnust.

Kui ma vaatlen meie kasvavat Armeed, selle kiinnete tuhandete ohvitsereid ja sõduritega terves maailmas,

võin vaid uuesti ja taas uuesti tänada Jumalat, et Ta oma tarkuses, halastuses ja jõus on püstitanud seda valguse majakat pimedatesse kohtadesse, lootuse kindlust meeleheite kõrvesse, uuendades jõuga kristlaste üritusi kogu maailmas, ja ma ütlen enesele: „Ülestõusnud Kristus.“

Ja kui mingil viisil võiks Päästearme minevikul kirjeldata haavana, lisan sellele: „See on tühi! Päästearme ei ole seal.“ Armee marsib edasi ja ilha edasi. Meie nõuame maailma tuleviku Kristusele! Tulevik on Tema poolt, sest tulevik läheb aiunukes kuningriigi poole, mis võib olla igavene kuningriik.

Mul puuduvad sõnad oma tunnete väljendamiseks meie armsa Arme teenistuse kohta, mida oleme kutsunud sooritama inimkonna heaks, tõstes oma lippu kõikide usulahkude ja mitmete rahvuste seas, praegusel tähtsal ajal maailma ajaloo. On nii palju, mida peame julgema ja tegema, et võime minna meilt nõutud ülesannete täitmisele ainult ülestõusnud Kristuse jõu ja tarkuse vaimus.

Tõesti, kogu minu olemus ühtub palves Päästearme tuleviku pärast; tulevik, mis sisaldab eneses nii seda kui ka igavest aega; tulevik, mida jagame Issanda lunastatutega, kas nad elavad maieses telkides või teavastes eluasetes ühes Jeesuse Kristusega. Ainult Jumala armastus, mida rikkalikult jagatakse iga südamele, võib päästa praegust aega teda ähvardavaist hukatustest, kuid see armastus on elava vee jõe läte, mis ujutab üle kõik haavad ja rõõmustab Jumala linna.

KODUNE ÖNDSAKS-KIITMINE.

Öndsad on need, kes rõõmustavad oma lastest, sest neile ilmutatakse Jumala isalikkus.

Öndsad need, kes tunnevad armastuse väge; nemad peavad elama Jumalaks, sest Jumal on armastus.

Öndsad need, kelle hinges rõõmulaul, sest nad toovad valgust varjus elavaile.

Öndsad need, kes näevad vaimulikult, sest nemad rõõmustavad Jumala teedel ka siis, kui nad on arusaamatud.

Öndsad need, kel mõistlik süda, sest neile saab osaks rikkalik taevarõõm.

Öndsad need, kel pole lapsi, kuid siiki armastavad lapsi — neile saab osaks suurem perekond, isegi nii arvrukas kui taevatahtlik.

Öndsad need, kelle mälestusest me rõõmustame, meie mõtetes lisavad nende tähti kroonis.

John Oxenham.

Inimesed, kellega räägime meie järeloosolekuil, ütlevad sageli, et nad vajavad enam aega järelootlemiseks — et nad ei või otsustada nii kiiresti otsida päästmist.

Osa mõtlevalt isegi, et Armees teeb vea, kui me nõuame, et võetakse kohe vastu päästmine. Nad arvavad, et sarnane samm ei ole kooskõlas Kirjajadega.

Ent sel päeval, kui kuulati üle Jeesust, pidid vähemalt neli isikut võtma oma seisukoha tema suhtes. Ta astus nende ellu esimest korda, ja nad olid sunnitud valima ilma mingisuguse edasi-

Pilatus oli kesk oma tööd, kui Jeesus astus tema ellu. Ta pidi tegutsema temaga „ametlikult“. Keskk tema päevast ülesannet, erilisel õnnel ja ebasobival päeval, tuli temale nõudmine otsustamiseks.

Ta ei võinud jääda rahulikuks, kui ta nägi ülesässitatud juute oma lossi ees. Ta ei olnud kindlasti mitte heas tujus, kui ta leidis, et selle asemel, et toimida mõne seaduseparagrahvi järele, pidi tegutsema kooskõlas juudalaste usuküsimustega, mille jaoks tal ei olnud mingisugustes oludes mõnda huvi. Ja et teha

kes väljendas soovi näha Jeesust.

Ta tahtis näha imetähte, just nii nagu meie päevil patused istuvad meie koosolekuil, olles patu pärast hukkamõistetud, aga ütlevad, et kui juhtub mingit imetegu, siis nad usuvad Jumalasse.

Ta ei peatunud mõne vale või pettuse juures, aga tal ei puudunud usuliku impulsid. Ta ei jätkanud keisri kujuga raha tegemist, mida ta isa teinud, sest see oli nagu üleskõhutud juudalaste jumalateenistuse idee vastu.

Ta oli kiskunud maha kuldse

oli Päästjalt võetud ta jõud? Kas ta käed ei võinud nüüd enam õnnistada, sellepärast, et nad olid seotud? Lähemad tunnid pidid varsti vastama.

Lühikest aega pärast seda, rippus Jeesus ristil. Käed, mis ta nii armastatult pannud abitute ja kannatavate pähe, naelutati puu külge.

Huuled, mis nii sageli öelnud: „Sinu patud on sulle andestatud, mine rahus,“ värisest janus ja suures surmavalus.

Tema ligiduses rippus roimarm — samas valus, ent allarhitud südametunnistuse hukkamõist-

MIDA SA TEED

JEESUSEGA?

Isiklik küsimus kõigile.

Kolonell
Johannes Hein.

lukkamiseta.

Esimene neist oli Hannas, ülempreester. Ta oli kahtlemata jumalakartlik mees — tõsine Israeli mees.

Ta teadis kõiki ennustusi Messias kohta: „Ma tahan vihavaenu tõsta sinu seemne ja naise seemne vahel“ — „Võtsuke peab tõusma Isai soost“ — „Aga sina, Petlem Efrata, kes oled väiksem“.

Võib arvata, et tema hing põleks igatsusest, õppida tundma oodatud Messias — et tema langeks ta jalgade ette ja hüüaks: „Minu Issand, ja minu Jumal!“

Ent Hannase meel oli täidetud teiste asjadega. Käsu kirjatäht lukustas ta südame, ja kui Jeesus seisis tema ees, küsis ta „Minu Issand, ja minu Jumal!“

Mees, kes suurel lepitusepäeval pani rahva patud siia peale, ei tundnud Jumala Talle, kes võtab ära maailma patud.

Õnnele, kes tahavad diskuteerida õpetusi ja usuvaade, selle asemel, et võtta vastu päästmise. Nõnda nimetatud usulisel inimesel on raske tulla silmapilksele otsustamisele.

Võib-olla Matteus, jutustades seda juhtumit, mäletas kedagi teist meest, kes oli õilsast soost, nagu Hannaski, sihikindlalt ja teadlikult püüdis täita kõiki käsusi — kes on tuntud hilisemale maailmale Saulusena Tarusest.

Kui valgus taevast piirast teada, hüüdis ta tolmusel maanteelt: „Issand, mis sa tahad, et ma pean tegema?“

Meie ei tea midagi Hannase elulõpust. Jeesuse ja rahva valitu vaimuliku juhi kohtamine ei jätnud palju mõju tema hinge. Kuid tänapäeval on Pauluse nimi õnnistatud mitme miljoni poolt. Sarnane on lühikesel hetkel jooksul tehtud otsuse viil.

Järjekorras teine, keda sel päeval manitseti tegema oma otsuse, puutudes kokku Jeesusega, oli Pontius Pilatus, maavalitseja.

veel hullemaks: ka tema naine segas end asjasse.

Aga kas kõik need ebasoodsad olud olid talle küllaladesteks põhjuseks otsuse edasi lükkamiseks? Kas need võisid teenida vabandusena? Kas ta ei olnud selles teadlik, mis antud temale ette?

Ta oli kuulnud tunnustusi, et Jeesus räägib tõtt, et tema riik ei olnud mitte selles maailmas — mida ta tahtis nüüd teha Jeesusega?

Kas meil ei ole aega Jeesusele meele olemasolu eest võitlemistes? Kas meid takistavad meie tööd ja ülesanded, raha teenimine, et võiksime võtta seisukoha Jeesuse poolt?

Kas elu ja selle võitlus ei jäta meile aega üle meie oma hinge mõtleamiseks — meie ettevalmistumiseks maailmale? Kas meie oleme liiga ülekujutatud tegevusega, et mitte kindlustada oma igavest päästmist?

Kui Matteus kirjutab Pilatusest, mäletas ta ehk iseennast, kuis ta istus tollihoones, tegeledes oma nimekirjadega ja paberitega, kui Jeesus möödus sealt.

Tõenäoliselt meenus talle, kuis ta kuulis kutsut: „Jälgi mind!“ Keskk oma tööd ta oli tõusnud ja olnud talle kuulekas. Ta aeg ei olnud liiga kinnine.

Mõni aasta pärast Päästja ristilöömist sai Pilatus lahti oma töölt, ja tema maalt väljasaatmisel tal oli küllalt aega mõtleamiseks.

Õeldakse, et ta lõpuks patnud enese. Põlatud tõlner seavast muutus apostlikuks ja evangeliumi kirjutajaks, kes teatab meile Issanda sõnu ja tegevust.

Herodes oli kolmas isik, kes pidi sel päeval otsustama. Tema oli neist kõige kõrgemal kohal, aga ka kõige patusem, ja siiski oli tema — imelik küll — ainuke,

kes võttis tema vastu. Ta tahtis näha imetähte, just nii nagu meie päevil patused istuvad meie koosolekuil, olles patu pärast hukkamõistetud, aga ütlevad, et kui juhtub mingit imetegu, siis nad usuvad Jumalasse.

Ta ei peatunud mõne vale või pettuse juures, aga tal ei puudunud usuliku impulsid. Ta ei jätkanud keisri kujuga raha tegemist, mida ta isa teinud, sest see oli nagu üleskõhutud juudalaste jumalateenistuse idee vastu.

Päästja seisis patuse hinge ees, kes vajas enam andestavat armu kui Maarja Magdalena, enam kui Sakeus, enam kui naine Siikari kaevu juures, aga tal ei olnud ühtki sõna meeltparandamata Herodesele.

Huuled, mis olid vabastatud patuse naise, keda juudalased soovisid kividega surruks viisatada, ei omanud ühtki sõna kuninga. Suu, mis ütles Sakeusele: „Täna on õnnistus tulnud sellele kojale!“ oli vaikne Herodesee ees.

Päästja oli nii ligidal, ent siiski — mitte ainustki sõna! Kas armuag ei lõppenud, või

misest ja seaduse neemisest, mis ütles: „Araneetud on igaüks, kes ripub puu küljes.“ Selle hukkamõistetud mehe huulte üle tuli kogeledes palve:

„Jeesus, mõtle minule, kui sa tuled oma kuningriiki!“ ja tema igavik oli otsustatud, kui Jeesus vastas: „Täna pead sa olema minuga paradiisis.“

Kui taevane kaste langes see töötus mahajäetud hingele. Surev roimarm kuulis lohutavat töötust, mida Hannas, Pilatus ja Herodes ei saanud kunagi kuulda, sellepärast, et nad pidasid oma südamed suletuna.

Ehk küll Kristuse käed olid naelutatud ristil külge ja tema keha oli piinatud valudest, pühitses tema armastus patuste vastu kõrgemat võitu — päästamine kõige halvemale, ühele, kes keskk patu ja alandamist oli siiski andnud õige vastuse küsi-

(Lõpp 7. leheküljel.)

„Otsige kirjast... see on mis tunnistab minust“.

Nende sõnadega käib Jeesus ise meid uurida piiblist, et tungida tema isiku saladusse, et mõista, mis teda teadvast ajast patu neemisest all olevasse maailma. Tõepoolest, pühakiri tunnistab temast ja kuulab tema tulemist sellest päevast alates, kui kiusajal esimest korda õnnestus inimesi eksitada patule.

Ja kõigist kirjakohadest, mis kõnelevad temast, tema armastusest, tema kaastundmusest, tema kannatustest, tema imelistest tegudest, tahaksin sulle seada silme ette ühe, mille leiame prohvet Jesaja raamatust, mehelt, kes nägija silmaga vaates õnnistegijat tema armastuses ja kannatusjõus: „Aga ta on meie ülestatumiste pärast haavatud, ja meie pattude pärast lõõdud. Karistus oli tema peal, et meil rahu oleks, ja tema muhkude läbi on meile tervis tulnud.“

Kas see pole auuline, kõike ületav tunnistus? Ja mis need sõnad teeb väärtuslikuks eriti sinule, on teadmine, et võiks olla kirjutatud sama hästi: „Aga ta on sinu ülestatumiste pärast haavatud ja sinu pattude pärast lõõdud.“

Loe seda piiblist, see seisab Jesaja 53. peatükis, ja tee ennast sõna teostajaks, tunnistades oma õnnistegija ohvrit isiklikult sinu jaoks, et sa leiaksid rahu ja saaksid parandatud tema haavade läbi.

**Kõiki lahkesti vastuvõtja
Kristus.**

Kolonel-leitn. Jõu (Winnipegi „S. H.“
toimetaja).

AS ei ole ime, kui heameelega Jeesus võtab vastu meid, kui me viivtame nii kaua ja ei võta vastu Tema kutses, „tulla ja ihes Temaga võtta oma õhtusöömaajast.“ Meie ei pea ennast ülal ihegi teise sõbra vastu sarnaselt kui Tema vastu, siiski Ta on nii kannatlik ja armuline ning võtab meid vastu kohe, kui läheme Tema juurde.

Töölul, et Ta on alati valmis meid vastu võtma, näitab, et Ta otsib meid kogu aeg, ootab meid ja tahab teha kõik, et mell oleks kergem tulla Tema juurde.

Mitte kaua aega tagasi, lugemin väikest kolmeaastast tüdrukukest, kes tahtis minna oma isa kontori, kuid üks oli kinni. Korraga tal õnnestus puudutada oma väikeste sõrmekestelega üks käsi puud, ta jooksis rõõmuga sisse isa juurde ja hüüdis uhkelt: „Vaata, isa, ma ise tegin seda!“ Aga tema ei teadnud, et isa tuli tasakesi üks juurde, vaotas käepidele ja läks jälle väikest tagasi oma kohale.

See on ainult väike inimlik jutustus: isad on sarnased, et nad aitavad heameelega oma lapsi, kuigi lapsed ei teagi, et neid aidatakse. Kuid see lugu on ka enam kui inimlik: see mitmel korral saavatame oma tagajärki just isa läbi, kuigi arvame, et ise oleme saavatunud neid, ja oleme isegi uhked nende üle.

Mõned meie seast on vahest koputanud uksele, ja kui see avati, suleti see jälle ja meid aeti ära, ilma et oleksime võinudelda meie tulemise põhjust. Kuid vahest oleme lahkesti vastu võetud ja oh kuidas see soojendas meie südameid!

Sin on üks, millele kõik võivad koputada, ja olse kindlad, et seal seisab Keegi, kes kunagi ei saada minema kedagi ootavate ja otsivat hinge. Tema ei lase meid minna edasi lahke sõnata; Tema ütleb: „Koputage, ja teile peab lahti tehtama, sest igaküts, kes palub, see saab, kes otsib, see leiab, ja kes koputab, sellele tehakse lahti.“

(Järg 6. lhk.)

musele: „Mida ma pean tegema Jeesusega?“

Täna kohtab sinu hing suurt küsimust: „Mida sa teed Jeesusega? Mida oled sa senini teinud Jeesusega?“

Sa nimetad ennast tema nimega ja küllastad usulikke kokkutulemisi, aga — mis on Jeesus sinule? Kas su elu kannab vilja? Sa tead kõik temast, aga — kas ta on sinu isiklik Päästja?

Kas sa oled nii oma tegevuses kinni, et sul ei ole aega mõelda oma hingele? Või kas sa oled nagu Herodes? Kindlasti sa usud veel Jumalale ja ei taha millegi eest maailmas, et sinule vaadatakse kui jumalakartmatule.

Jakobus ütleb: „Sa usud, et Jumal on üks. Selles sa teed õieti; ka kurjad vaimud usuvad ja värisevad.“

Sa nõud imetähti, ja siis usud sa temale? Vaata järele, et sa ei raiska oma armuaega, nii et lõpuks ei ole enam sinule päästmist!

Väljasekretäri külaskäik.

Laupäeval, 4. märtsil saabus väljasekretär, kolonel-leitnant Mohell, Soomest, et küllastada kõiki korpuseid Eestis. Et temale alub meie võimalik töö Eestis, oli tal mitmesuguseid korraldamisi siin.

Juba laupäeva õhtusel koosolekul Tallinna I, kus kolonel-leitnant sai väga südamliku vastuvõtu, nägime, et ta oli oodatud. Tundsin kohe, et meie ei olnud võõrad üksteisele. Kolonel-leitn. oli enim juba käinud Tallinnas ja võitnud eesti salvatsionistide ja sõprade südamed, kuna Eesti oma korda oli tema südamed võitnud. Koosolekul oli väga vaim ja saime tunda Jumala ligiolu.

Pühapäeva hommikul juba vara sõitis kolonel-leitn. Tartusse, kus kohe saabumise järel oli õnnistatud pühitsuse koosolek. Pühitsuse koosoleku järele kõneles väljasekretär ka pühapäevakooli lastele, kes laulsid talle soomekeelseid koore. Pärast lõunat kogunesid sõdurid oma koosolekule, kus kolonel-leitn. oli võimalus rääkida neile meie tööst ja ülesannetest ja jagada õnnistusi ka nende oma hingedele. Tundsin, et pääsesime ligemale üksteisele selle koosoleku kaudu. Õhtul oli päästekoosolek, millal saali täitis tähelepanelik hulk, ja koosoleku lõpul palusime 8 hingega.

Esmaspäeva õhtul oli ka veel koosolek Tartus ja ka siis oli kogunenud huvitatud hulk kuulama kolonel-leitnandi mälestusi 40-aastasest päästesõjast, mis oli õhtu peateemaks.

Järgmisel päeval sõitsime Rakverre, kus koosolekul olid kahel õhtul. Ka seal olid head koosolekul, kus tundsinme Jumala Vaimu ligiolemist, ja usume, et külv sealgi kannab kord vilja.

Neljapäeval ja laupäeval oli kol-leitnandil koosolekul Tallinna II korpuses, kus saal oli rahvast täis mõlemal õhtul. Loodame, et ka selles korpuses aeg tuleb, mil külvatud seeme hakkab vilja kandma.

Reede õhtul kõneles meie külaline ühisel sõdurite koosolekul Tallinna I korpuse ruumes. Olime rõõmsad võimaluse üle, kuulda isalike nõuandeid temalt meie töö ja meie oma vaimuelu suhtes.

Pühapäev Tallinna I oli erilisel õnnistatud. Pühitsusekoosolekul, mis oli ühine teise korpusega, oli Jumala Vaimu mõjutus väga tunde. Kolonel-leitnandi kõne Jaakobi altarist ja ohvrast Peetelis tungis südamesse, ja suur hulk seltsilisi tõi oma ohvri nende töötuste altari. Ka siin kõneles kolonel-leitn. pühapäevakooli lastele, kes kuulasid huvitusega tervitusi soome lastelt. Pühapäeva õhtume koosolek, mis lõppes vast kell 11, oli väga õnnistatud. Koosoleku lõpul palusime kolme otsiva hingega, aga usume, et ka need, kes läksid kurvalt ära, võtavad vastu päästmise, mida neile kuulutati.

Esmaspäeva hommikul sõitis kolonel-leitn. tagasi Soome, jättes meile palju õnnistusi ja mõned head mälestused.

„SÕJAHÜÜ“ VÕITLJAJATE NIMESTIK.

Ohvitserid:

Nr. 115 — veebruar 1939.
Kapt. A. Tennen 138, kapt. M. Biees 94, kapt. H. Eiman 75, leitn. H. Olo 52.

Allohvitserid ja sõdurid:
Seers. F. Leemann 90, sõd. H. Ülevain 61, seers. E. Viikmann 45, envoi L. Bakul 40, K. ü. sekr. J. Kanter 40, seers. L. Rattik 25, sõd. R. Sihver 25, L. S. I. Sihver 25, muusik. E. Viikmann 25, sõd. A. Selliste 25, sõd. A. Mets 25, sõd. V. Leidla 25, sõd. A. Viil 25.

„Tänu Jumalale, kes meile võidu annab meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi“.

Paulus.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstit aprillis.

Joh. ev.	Ebrea r.
1. L. 17: 1—13	15. L. 1: 1—14
2. P. 17:14—26	16. P. 2: 1—10
3. E. 18: 1—14	17. E. 2:11—18
4. T. 18:15—27	18. T. 3: 1—11
5. K. 18:28—40	19. K. 3:12—19
6. N. 19: 1—12	20. N. 4: 1—9
7. R. 19:13—27	21. R. 4:10—16
8. L. 19:28—42	22. L. 5: 1—14
	23. P. 6: 1—8
	24. E. 6: 9—20
9. P. 20: 1—10	25. T. 7: 1—13
10. E. 20:11—18	26. K. 7:14—28
11. T. 20:19—31	27. N. 8: 1—13
12. K. 21: 1—8	28. R. 9: 1—14
13. N. 21: 9—19	29. L. 9:15—28
14. R. 21:20—25	30. P. 10: 1—18

Palveained.

- Aprill 2: Meie oma korpuse.
- Aprill 9: Kõik, kes töötavad haiglates.
- Aprill 16: Eesti, Läti ja Tšehhoslovakkia.
- Aprill 23: Töö pidalitööstiste seas.
- Aprill: 20: Sotsiaaltöö.

kesi jalgu, mis jälgivad. Ühtki õne ei või võrrelda sellega, kui vanemad võivad kogeda, et nende jäljed juhataksid nende lapsi Jeesuse juurde.

Pauin sind tõsiselt, et sa mõtleksid sellele. Hirmus on juhata-da lapsi ära õigetelt teedelt, see läbi, et ise minnaks nõrgale järele. Kurvastus, mida sel viisil kogud endale, on igavene—kui sa ei pöördud.

Jumal andku, et meie — kuhu me ial lähemsime — jätaksime järele õigeid jälgi, nii et ükski meie valesammude tõttu või hooletuse kaudu ei saaks juhtu valeteele! Andkem Issandale oma süda ja kõndigem seda teed, mis juhib taevasele sihile!

Kas need on sinu jäljed?

Keegi poiss läks ühel päeval välja jääle. Hüüdmine, mis sarnanes surmahädale, kutsus rahva kohale, ja poiss päästeti. Meelemärkusetul viidi teda koju, ja peale suurt vaeva ja palju tööd, tuli elu tagasi. Ema istus ta juures ja jälgis rahutult iga ta liigutust. Kui poiss tuli meelemärkusele, küsis ta kurvalt, kuidas ta tulnud mõtle, minna jääle. Ta olevat ju nii sageli kuulnud, et see on keelatud.

„Ma nägin, et isa läks eile õhtul üle jää,“ vastas poiss, „ja siis ma uskusin, et kui mina lä-

hen sinna, ei ole see sugugi hädadohtlikum.“

Ja jäljed juhtisid poega surmavarateni. Asi on tõsine. Jää on hädadohtlik, ent see meelita ja tõmbab. Maailma rõõmul, hiilgusel ja aul on imelik külgetõmbajad. Mindi välja petlikule „jääle“ ja — kaotati oma hing. Jaodus istusid vanemad, kurvastasid ja nutsid. Kuid kahekordselt raske on kurbus, kui isa või ema jäljed juhtisid lapse õnnetusse. Sellele järgneb hirmus kohus. Vaata ette, kuhu juhidad sinu jäljed! On palju väi-

1.

I. M. 498.

1. Lunastaja haavatest. Käsit, ja-lust, külle seest. Voolas kõige rahva eest süüta veri. On su hing seal pu-hastud, patukõitest vabastud. Oled õnnis, päästetud vere läbi?

Koor: :: Vere läbi :: On su hing seal puhastud, Patukõitest vabastud. :: Vere läbi :: Oled õnnis, päästetud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüd Koormavad su südant nüüd, Andeks-andmist leida võid Talle veres. Patud veripunased, hingeavaad verised. Puhtaks, valgeks saavad need Talle veres.

3. „Peigmees saab pea ilmuma:“ Kõlab sõnum väega. On su pulmari-ded ka pestud veres? Seisad Tema seismises, käid sa alanduse sees, Võidad järjest Valmu väes, pestud veres?

4. Kiitus, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma käest, Kiitus tänu! Kui kord lõpeb valutee, Taevas panem laulame. Vere eest me täname, Kiitus, tänu!

2.

I. M. 203.

1. Läbi maade käime väes, Valmu mõõka hoides käes. Võitlustunni palvetades valvame. Armuliivul lendame. Hingi surmast päästame, Valgust hoides, nelle jõudu anname.

Koor: Võitva Jumal-Pojaga, kes meid peanud verega. Hida süüastes, Patust päästes, Läbi maade käime väes.

2. Oma Valgus-Isandast kõigest hingest teenime, Tema käsiarv toob päästmist vaestele; Nad Ta rinnal toetuvad, Tema rahu maitsevad, andestust Ta töötab halmalegi.

3. Läbi maade liigume, Patuväge võidame. Päästjal' kiitus ikka toome hõisates. Kui siin võitlus lõppenud, Miljonid on võidetud. Nõeme võitnud sõpru, kes ju läinud eel.

3.

I. M. 192.

1. Oh minuaga nüüd tule Kõlga ristile. Seal allik on veel praegu Nii sügav, puhas see, Et patust vabas-tada, Seal Jeesus suri ka; Ja tahab oma väega Meid hoida kurja eest.

Koor: :: Ta võib täie-st päästa sind! :: Kes sa kahtled veel Ennast anda Tal', Ta võib täiest päästa sind!

2. Nüüd täielikku päästmist Sul praegu annab Ta, Ja puhastamist pa-tust, Täit rõõmu, õndsust ka. Sest si-ruta käed Talle, Sul allik avatud, Ja vaimus lenda üles, Ta võtab vastu sind.

3. Mis imelise rahu Ta mulle kinki-nud, Ja rääkimata rõõmu, kui uue võidu sain. See õnn on arvamata, Mis südant täidab nüüd! Kes suudab ära mõista Nii auulist kingitust!

4.

1. Üles, vennad, võitlusele, Tõstke lippu rõõmsasti! Meie pealik, Kris-tus, ise Viib meid võidust võldule.

Kristus on meid patust pääst-nud, Tema sees meil ühendus. Põrgu võimust on ta murdnud, Tema läbi võidan ma. :: Päästja läbi võidan ma. :: Põrgu võimust on ta murdnud, Nüüd ta läbi võitja ma.

2. Vaata, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud. Ei nad lah-kund armast sõbrast. On ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvürst käib meie ees; Juba punab koit nii armsast, Kuldne hommik varsti käes.

4. Taevas, vaikes õnne ilmas Oma kallist Päästjat näed, Võidu kroon seal on sul valmis, Sinna igavesti jääd.

Kõlga kiituse laulud!

5.

I. M. 486.

1. Kõigest maadest ja rahvastest läbi Me Issand viib Päästearmed. Täis armastust hingede vastu. Patu-tele see rõõmu nüüd toob. Me kogume hukadeks kokku, Sõda patule kuulu-tame; Võitlusiüld kostku alati jul-gest: „Patune, veel on päästmist ka sul!”

Koor: :: Jah tõsti on päästmist ka sul; :: Seist su eest on Jeesus ju surnud, Patune, veel on pääst-mist ka sul!

2. Vaata ehitud saadana väge, See ähvardab neelata maad, Jeesusega me seista ei karda, Tema kaitseb meid vaenlase eest. Selle lipu all julgest me läeme Kartusteta siis Kristusega. Tema nimel veel hüüame vabvast: „Patune, veel on päästmist ka sul!”

3. Edasi päästma kõiki, kes lan-gen'd Ja pattudes hukuvad nüüd. Ärgu armastus kustugu hingest! Kõiki päästa, on võitleja püüd. Võitlusal-jal kõik ustavaks jääme, Kuni sõda kord lõppenud on. Seni kõlga hüld-sõna kõigjal: „Patune, veel on pääst-mist ka sul!”

6.

1. Tahad tunda Jeesust, Tema ra-hu maitseada, Tahad eluteed Ta jälgis koidida? Tahad, et su raskused ja koormad kannaks Ta. Usalda end Temale!

Koor: Su patud puhtaks saavad vere sees. Ta väge saad, kui käid Ta jälgedes. Kui Vaimu jõud sind täidab, oh siis näed — õnnis, auline on käia ristiteed.

2. Tahad olla õnnis, oh siis kuula Tema häält, Anna Jeesusele tähtmist, mõtteid, meelt; Siis su hinge voolab taeva rahu ülevalt — Usalda end Temale.

3. Tahad Jeesusele vastu minna pil-vedes, Armu peale loota kõiges võit-lustes. Tahad võitjana kord seista trooni ees? Usalda end Temale.

7.

I. M. 512.

1. Õnnelik seisus, Jeesus mul on. Kinnitav tõde, küll suur on mu õnn. Jumala laps ja Kristuse pruut, Seis saab mul küll, ei igatse muud.

Koor: :: See on mu ainus juubeli laul, Päästjat siin kiita päeval ja ööl. ::

2. Jeesuse rimal hingand mind ka, Täsevalik rahu, see täidab mind ka. Jumalik rõde juhatab mind, Ta armu-väge maitseb mu hing.

3. Õnnis ma olen lootuse sees. Kõik minu elu on Jumala käes. Üürkest arva kõnnin siin veel, Pea laulan taeva kooride peal.

8.

I. M. 409.

1. Südamest laulgem Jeesusele, Elu Ta ohvriks toond kõigile. Surmaga meie süüd kustutas, Ristil kõik lu-nastas.

Koor: Surma, patu Jeesus võtnud on, Üles tõusnud võidu-vürstina. Päästmise läte annab Ta, Mell' eluleiba toond.

2. Meie eest surma astusid Sa, Ar-mastust, ei andsid meil' ka. Viimne tund vaegas Sind hirmus piin, Üksin-da oled siin.

3. Au siis läksid — halleluuja, Kiit-us nüüd õgu Issandale! Laulame kiitust Jeesusele, Mäed, künkad, hoi-sakel!

9.

1. Edasi, nii Jeesus käisib, Vahvad võitlejad Jehoova väes. Kandke rõõm-sat päästmisteudel, Jeesus annab võidu meil. Kuidagi, patused veel appi hüüdvad, Hukatus teedel nad; Räägi sest, et Jeesus teeb neid vabaks, Oh, mis ilus sõnum see.

Koor: Edasi, me võidu saame :: Halleluuja! :: Edasi, me võidu saame kall! Päästja vere väes.

2. Edasi, meid Jeesus saadab, Iga patuvang veel vabaks saab — Kui ta alandlikult palub, Jeesus teda vabas-ta. Põrgu ja maailma hirmsad võimud Issanda ees kokkuvad, Tema ni-mel langeb kurjusvägi, Vaenlased kõik lahkuvad.

3. Edasi, kõik võitlusele! Ülendage Jeesust merel maal! Näita armastust, mis omad, Kuule Eluandja häält. Räägi kõigile, kes rusuks pektud Oma patukoorma all. Et võib siis Jeesus armu anda — Päästmine on vaba, prii!

Päästearmee koosolekuid peetakse järgmistes kohtades:

Tallinnas: Sakala tän. 18

Pühapäeval ja pühadel kell 10.30 ja 19;
Neljapäeval ja laupäeval kell 19.30;
Esmaspäeval kell 19 — koduühing (koosolek naistele)

Toompuiestee 19:

Pühapäeval ja pühadel kell 10.30 ja 19
Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kell 19.30

Tartus:

Vabaduspuiestik 12

Pühapäeval ja pühadel kell 10.30 ja 19;
Teisipäeval, neljapäeval ja laupäeval kell 19.30;
Esmaspäeval kell 19.30 — koduühing (koosolek naistele)

Rakveres: Pikk tän. 6

Pühapäeval ja pühadel kell 12 ja 19;
Neljapäeval ja laupäeval kell 19.30.
Teisipäeval kell 19.30 — koduühing (koosolek naistele)

Pühapäevakool lastele korpestes pühapäeviti kell 12.30.

O.-ü. „Vaba Maa“ trükk, Tallinnas 1989. a.

10.

I. M. 392.

1. Jeesus on mu Päästja, seda tean, Rahu Ta mu südamele tõi; Hing mul oli koormas, kannatusid täis, Vabaks patust tahtis ta. Minu palveid Jeesus kuulis siis, Oma haavu näitas mul. Usus pesin seal, sain päästetud Ta vere läbi seal.

Koor: See on see paik, mis nii armas mul Surimast imet ma seal näen. Kui tahad päästmist, siis tule ka Jeesu risti alla.

2. Päästja juurde tuln, seotud vang, Vabaks mina pattudest sain. Lahkelt andis seda, ah, rõõmsaks siis Süda muutis Jeesuses. Ahelad, mis kõit-sid, murdis Ta. Õnnistud on mulle paik, Kus ma palves Teda tänasin. Et vaba oli hing.

3. Soovid sama rahu ilusast, Mida mina hingesse sain, Risti alla palves astudes kord Oma raske koormaga? Patune, veel armu sulle on, Veri voolab vahalt veel, Veri, mis võib peosta südamet Ka lumest valgemaiks.

11.

I. M. 358.

1. Oh kui õndsad kõik need, kes on Päästjale truud, Kellel taevas on arded ju ees. Keel ei väljenda saa, kuidas rõõmustab hing, Mis on Jeesuse armastust täis.

Hüüdke rõõmsast „halleluuja“, Marssides kõiki mööda teed.

Laulgem Jumastavast käest, Mis meid päästnud patu viiest, Jeesus õnnelikuks alati meid teeb!

2. Magus rõõm on mu sees, kõike Jumalalt head Talle veres mul osaks nüüd saan'd. Suur südamet ma „taevaõndsus ni suun Jeesu nimes!“ see on minu hüüd.

3. Jeesus alati on minu päike ja laul, Oh et tunneks ta päästmist kõik maad! Tema armastab mind, surres kannatas kord, Et mind päästa ja murda mu meelt.

4. Püha õndsust mu meel tunneb auuliselt siis, Mis mul elustav veri on toond. Oma Päästjaga vaid õnn õnnistust täis, Taevarahu ta hinge mul toond.

12.

I. M. 250.

1. Oh ära ehmu, väike hulk, Kui haulat kostab rõõmus hüüd Kristuse vaenlastelt. Su mured rõõmuks muutuvad, Sest surmaoda purustas Me väge Kuningas.

Koor: Jah, ma tean, jah ma tean, Ma tean, et Jeesus elab veel.

2. Me peikest varjab pimedus, Me Issand surma võimuses — Jää vaik-selt ootama. Keskpäeva selge pais-tena Kord särab jälle Tema au, Kui sibile saab Ta.

3. Te avab haura värava Ja tõuseb üles pimedast, Jehoova, kiitus Sul! Näe, võidurikkalt tuleb see, Kes andis verd kui ohvritall. Halle — halleluja!

13.

1. Patused Jeesuses võivad Nüüd saada päästetud kõik. Verega puhas-tud saavad, Jeesus nii päästa küll võib.

Koor: :: Jeesus küll võib :: Päästa sind patust Ta tahab ja võib.

2. Patud Ta andeks mul andnud, Nüüd süda hõisata võib. Verega puhtaks mind teinud Jeesus, kes päästa siin võib.

3. Anna nüüd Temale süda, Sest sinu seisust Ta teab. Siis lõpeb kõik sinu häda — Jeesus nii päästa sind võib.

4. Et oma rahu sul anda, Ta süda järjesti keeb. Siis võid sa alati laulda: Jeesus nii päästa mind võib.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ¼ a. 70 s. Üksiknumber 10 s. Ilmumisaeg 31. märts 1939. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.